

Оксана Загаєвська

Яблуневий цвіт

Поезії

ВИДАВНИЦТВО
"ВОЛИНСЬКІ ОБЕРЕГИ"

2014

УДК 812.161.2
ББК 84 (4 Укр) 6
З-14

З-14 **Загаєвська О.**
Яблуневий цвіт. Поезії / О. Загаєвська. –
Рівне : Волинські обереги, 2014. – 48 с.

ISBN 978-966-416-329-0

Чаруюче-неповторна, загадково-прекрасна природа завжди хвилює та збагачує наші душі, допомагає їм не зачерствіти, відпочити від суєтливої буденності, надихає нас на творчість і любов.

Саме про це пише у своїй збірці "Яблуневий цвіт" молода авторка з Хмельниччини.

УДК 812.161.2
ББК 84 (4 Укр) 6

ISBN 978-966-416-329-0

© "Волинські обереги", 2014
© О. Загаєвська, 2014

СВІТАНОК У СЕЛІ

Тихо падали зорі у збанок.
Збудив небо чарівний світанок.
Всі пташки йому оду співали,
Півні криком своїм зустрічали.

Вийшла з хати чиясь молодиця,
Щоб водиці набрати напиться.
Бачить – зорі лежать у воді,
Зачерпнула... і канули в дні.

12.05.2012 р.

ЯБЛУНЕВЕ КОНФЕТІ

На квітучому горбочку,
В яблуневому садочку,
Ще у травні навесні
Прилетіло конфеті.

Між деревами кружляло,
Всіх довкола забавляло.
Біле, голубе, рожеве
І круглястояблуневе.

5.05.2012 р.

СНІГОЦВІТ

Весні у травні наснилась зима,
Яка дала їй снігу пакунок,
На хвилинку у гості до неї зайшла
Ї попрощалась, лишивши дарунок.

Зранку сон пригадала красуня-весна,
Посміхнулася стиха собі,
У вікно подивилася і... дивина –
Білий сніг лежав на траві.

Вітер грався ним і носив...
Але це був не сніг, а цвіт.
І напевно це сон весні завинив,
Що у цвіті привидівся сніг.

5.05.2012 р.

ЦВІТУТЬ ЯБЛУНІ...

Цвітуть яблуні...

Ну і хай цвітуть.

Не посохли – значить живуть.

Не потрібно гілляк підрізати,

Урожай буду гарний збирати,

На базар ябка знов відвезу,

Гарні гроші за них візьму.

Цвітуть яблуні...

Ну і що, хай цвітуть...

Це вже травень прийшов мабуть.

Скільки треба всього ще зробити...

Й не забути води наносити.

Ох, роботи ще стільки багато,

І коли яке буде свято?

Цвітуть яблуні...

А таки красиві!

І напевне як завжди щасливі.

Тільки я того щастя не маю,

Хоч і горя в житті не знаю.

Та чи можу я радість мати?
Адже всюди треба встигати.

Цвітуть яблуні...
І набридли вже...
Що зі мною? Де серце моє?
Який запах, який аромат!
Не відчує лише автомат.
Та чи чую, чи бачу красу?
Може роботом вже стаю?

Цвітуть яблуні. . .

9.04.2012 р.

ВЕСНА

Весна, весна...

Весна!

Весна!

Весна!

Краса, краса...

Краса!

Краса!

Краса!

Радіє все і дихає тобою.

З усіх чудес

Ти – найвеличніша красою!

20.04.2013 р.

Пономаренко Н. І.

Краса і жінка... Жінка і краса...
Слова ці не розділиш, не старайся.
Вони несуть любов і майбуття.
Ніколи, друже мій, їх не цурайся.

Так створено в природі споконвіку –
Краса найперше вибирає жінку.
У парі будуть йти вони довіку,
Живильній силі їх немає ліку.

1.10.2011 р.

Ти – як травень квітучий
І як дощик весняний,
Несеш запах пахучий
Й аромат духмяний.

Ти – як квіточка в полі
Моє радуєш око,
Як криничка надворі
Проростаєш глибоко.

Ти – як місяць у небі
І як зіронька ясно
Світиш всюди мені
Своїм променем вчасно.

30.01.2009 р.

У весняній чистій красі
Ми любовні співаєм пісні.
У прозорій ранковій росі
Ти "Кохаю..." шепочеш мені.

У ранкові весняні дні
Можу дихати лише в тобі.

4.02.2011 р.

РУЖІ КОХАННЯ

Поцілувались ми з тобою
Тоді, як зацвіла весна.
Краса торкнулася рукою
І з наших душ втекла зима.

Серця забилися і в грудях
Ружі кохання зацвіли.
Тепер немає сірих буднів
І веселкові дні прийшли.

2.05.2013 р.

ВЕСНЯНИЙ ВЕЧІР

Вже яблуні вечірні роси
Вплели в свої квітучі коси.
Стомився вітер, спочиває,
На квіти стиха поглядає.

Узявся соловей співати,
В садочок тишу не пускати.
А теплий вечір став п'янкий,
Медовим цвітом запашний.

23.05.2013 р.

ГОМОНІЛИ ВІТРИ, ГОМОНІЛИ ХМАРКИ

Бігли полем вітри неслухняні,
Гомоніли про далі, про далі...
Заплітали достиглу пшеницю,
Забавляли самотню криницю.
І летіли все далі і далі...
Несли радості та печалі.
Непомітно дерев торкались,
Десь у лісі мабуть заблукали.

Бігли полем хмарки кучеряві.
Гомоніли про далі, про далі...
З джерельця брали чисту водицю,
Напували самотню криницю.
І летіли все далі і далі...
Несли спогади небувалі.
Між собою у хованки грались,
У тумані мабуть заблукали.

11.05.2012 р.

ЗУПИНІТЬСЯ, ВІТРИ

Зупиніться, вітри. Бог у тиші буде говорити.
Зупиніться, прошу. Не почую, що скаже мені.
Зупиніться на мить. Досить вам уже вити.
Дайте спокій хоча б собі.

Я почую. Я вірю. Мені допоможе тиша.
Долечу, добіжу, доторкнуся руки Христа!
Тільки б знов щоб не вили оті вітрища.
Тільки б лише почути змогла.

29.12.2011 р.

СТАРИЙ САДОК

Старий садок ще дихає й живе,
Хоч і дерева трохи повсихали.
Багато сили ще у нього є...
Коріння знову паростки надбало.

Пташки співають, сонечко сміється,
Садок-дідусь всіх радо зустрічає.
Коза у затінку пасеться й не пасеться.
Життя росте і на плоди чекає.

24.06.2012 р.

Давно вже немає моєї старої хати –
Згоріла дотла, окрім груби, порога й печі.
Хто міг би тоді теє горе від нас відібрати?..
Хоч добре, що ми zostалися на диво живі.

Вже стільки минулося зим після того...
Їх двадцять пробігло, а може і двадцять п'ять.
І хоч (крім порога) не залишилось нічого,
А досі в очах бабуня і хата стоять.

Померло обійстя. Усе заросло, запустило.
Садок ще зоставсь. Нема вже улюблених слив...
Напевно, дитинство моє ще тоді полетіло,
Як хату спровадив у вічність вогонь і дим.

10.06.2012 р.

КРИНИЦЯ

Це вона живить нашу пам'ять,
Це вона дає сили й снаги,
Це без неї можуть зостатись
Одні нелюди і ярлики.

Це вона веде нас до хати –
До української, до села.
Це вона напуває любов'ю
Із праотчого джерела.

4.10.2012 р.

Ген, за далекими полями
Живе криниця край лісу.
Ген, за широкими ланами
Туман насовує завісу.

Його криниця не боїться,
Бо їй не таке пережила.
Її цілющая водиця
Всіх нелюдів перемогла.

Ще буде жити Україна
І буде знову процвітати.
Хоча вона іще дитина,
Радіти буде їй розквітати.

5.05.2013 р.

Журавлі біля хати кружляли,
Тепло лагідне закликали:
– Вийди, бабцю, на сонечко грітись,
Бо куди тобі, бідній, подітись.

Піч давно вже не гріє, стара...
А була й ти колись молода,
Були діти і чоловік...
Доживаєш сама тепер вік.

23.04.2012 р.

Знову снились мені лелеки,
Що над хатою довго кружляли.
Святі птахи і світле небо
Свою пісню тужливу співали.

Та мелодія – наче сповідь,
Перед Богом велике смирення.
Поки в світі є трішки любові –
Буде жити творіння й натхнення.

24.04.2013 р.

ЛІТО

Ніч дихає теплом,
А зірка – світлом.
Цвіркун співає пісню
про літо.

28.09.2012 р.

Краса небачена.
Небесна вись дзвінкоче.
Шумить від мерехтіння сонця ліс.
І ми удвох ідем з тобою,
І нам співають солов'ї на біс.

26.11.2012 р.

Квіткою пахне поле, квіткою.
Піднімуся над ним, полечу лебідкою.

Лугом трава стелиться, лугом.
Чи коханою я була, чи другом...

Котиться хмарка по небу, котиться.
Жито доспіле танцює, колоситься.

Вітер літає по лісу, літає.
Хто його зна, де мій милий, хто знає...

4.03.2013 р.

Хтось залишив на порозі квіти.
І чому не ти? Напевне, вітер...

Хтось торкнувся лагідно щоки.
Знову вітер... А чому не ти?

15.09.2012 р.

ДАРУНОК ЛЮБОВІ

Моє серце збудив світанок.
А чи, може, приходив ти...
Може сон, а може серпанок,
Може мрія торкнулась крильми.

Поцілунок. Легкий поцілунок.
Ледь відчутний дотик руки...
Це, напевно, любові дарунок,
Що зумів пролетіти світи.

12.11.2012 р.

ВІДГРИМІЛО

Відгриміло...

Відпекло.

Відраділо

і пішло.

29.09.2012 р.

ТИХО ПАДАЛО ТЕПЛО

Тихо падало тепло
В пелену для осені.
Все, що мало – роздало
І ходило босим.

Задивилось навкруги,
Всюди зажовтіло,
Й відпочити до весни
Знову захотіло.

9.05.2012 р.

ОСІННІ КОСИ

Пофарбувала осінь свої коси
У тепло-золотаві кольори.
Замилувалися вечірні роси,
Не бачивши подібної краси.

Птахи зуміли написати оду
На честь казкової пори;
Її співали про її жіночу вроду,
Яка буває лише восени.

А коси розплітались, золотіли
І вітер шепотів про їх красу.
Хмарки з дощами тихо гомоніли
Про осінь невимовно чарівну.

23.01.2011 р.

МАНДРІВНИЦЯ

Золотокрила осінь-чарівниця
Для листопада у танку кружляла.
Досвідчена і вправна майстрівниця
Йому сорочку з листя вишивала.

А він казав до неї сумовито:
- Зима прийде - сорочка побіліє...
І грудень увірветься гордовито,
Перечити непроханим не сміє.

У відповідь вона лише мовчала.
Старалася у вічі не дивитись.
Ще теплими вітрами цілувала
І плакала, що треба розлучитись.

23.01.2011 р.

ОСІННЯ КАВА

Осіння кава...
Я знов кохаю.
Осіння кава
Тебе чекала.

Вже обійняла
Небо заграва.
Тебе немає...
Лиш я і кава.

20.04.2013 р.

Досвіток.
Синь лелеча.
Крапає знов під вікном.

Осінь
Закутала плечі
В хустку, прошиту листком.

Думи
Мої тужливі
Літають під сивим крилом.

Ранкова зоря
Засвітила
Ї розсипалась в квіти пилком.

21.11.2012 р.

А ЧАС ІДЕ...

А час іде...
Полетіли у вирій птахи.
І вітер несе
На деревах зірвані листки.

Роки летять...
Посивіло на скронях життя.
Століття біжать
І немає їм вороття.

29.12.2010 р.

ІДЕ ДОЩ...

Іде дощ...

Просікає повітря,
Проникає у землю,
Промиває подвір'я.

Іде дощ...

Наповняє збанок,
Наливає яблука,
Напуває ранок.

Іде дощ...

6.06.2012 р.

Тихий дощ вже пройшов
і стих.
Весь садок перемив.
Затих.
Білизну усю з яблук
Змив.
Їх рум'янцем своїм
налив.

14.06.2012 р.

Надворі сьогодні дощ
І в душі моїй також.
У ній каркають ворони,
Заболіли переломи.

Душа бідна хоче сонця,
Виглядає у віконця.
А його нема й нема.
Дощ і вітер. Все дарма.

24.04.2013 р.

Чорні силуети і чорні дахи.
Сірі парасолі по сірій землі.
Куди полетіти, куди втекти?
Де є любові повні світи?

Чорні силуети і сірі дахи.
Сірі краплини і чорні птахи.
Так темно і лячно стало мені –
Чорне і сіре ходить по землі.

Чорне залишити!
Світле взяти!
Планету любові
Треба шукати!

27.04.2012 р.

ОДИНОКА БЕРІЗКА

На пероні стоїть берізка.
Похилилася тужно в журбі.
Одинока, як моя валізка,
Що схилилась у ноги мені.

Її немає кого проваджати,
Бо живе на пероні одна.
Та їй немає кого зустрічати...
І тому вона завжди сумна.

15.03.2011 р.

ПОСИВІЛА КУЛЬБАБА

Бабусі Наталці

Сидить бабуся край вікна,
Дітей чека з города-града.
І вже давно сидить сама,
І посивіла вся кульбаба.

Вікно старе вітер питає:
"Де ж мої любі, милі діти?"
Але ж хіба той усе знає?
Далеко за кордон летіти...

6.06.2012 р.

ЯБЛУНЕВИЙ КВІТОПЛІД

I

Квіти яблуня свої
Дарує весні.

Цвіте дівчина в красі –
Літа молоді.

Цвіте яблунька уся,
Бо пора прийшла.

Квітне милеє дівча –
Врода запашна.

II

Знаєм – літо промине
І осінь прийде...

Плоди яблунька дає –
Пора настає.

Стане жінкою дівча –
Природа така.

Буде бавить дитинча –
Година прийшла.

III

Зимо, зимо, не тулись,
В очі не дивись.

Вічная краса, проснись!
Жінки доторкнись.

Яблунько, прошу, не йди
В зимовії сни.

Краще ти почни цвісти
Знову до весни.

23.12.2013 р.

А ЯБЛУНЬКА РОДИТЬ...

Бабусі Каті

*А яблунька родить,
Бабуні годить...
А бабці немає,
По світу літає:
Лебідонькою,
Ластівонькою,
Зозуленькою,
Голубонькою.*

Де ж Ви тепер, бабцю?
Куди пішли?
Так довго Вас немає...
Он яблунька,
Котру Ви посадили,
Вас виглядає.
Хоче показати
Своїх діток.
Ви хоча б навідались,
Подивились...

Я оце боюсь,
Що Ваша яблунечка
Не витримає розлуки
І з горя всохне.
А хто ж буде
Вищівчувати
Та виношувати
Про Вас пам'ять?

Бабцю, бабцю...
Чи чуєте мене?
Де ж Ви теперички?
Може мені Вам
Принести яблучок?
І хто ж цьогоріч їх буде
Сушити на сонці?

Ех, якби ж я знала,
Що Ви так надовго підете,
То хоча б напекла
Пирогів на дорогу.
Ви пробачте мені...
А за яблуньку не хвилюйтесь,

Я її догляну.
Та чи заміню
Ваші медові руки?
Вона ж усе розуміє...

10.06.2012 р.

ЗМІСТ

Світанок у селі	3
Яблуневе конфеті	4
Снігоцвіт	5
Цвітуть яблуні... ..	6
Весна.....	8
"Краса і жінка... Жінка і краса..."	9
"Ти – як травень квітучий..."	10
"У весняній чистій красі..."	11
Ружі кохання	12
Весняний вечір	13
Гомоніли вітри, гомоніли хмарки	14
Зупиніться, вітри	15
Старий садок.....	16
"Давно вже немає моєї старої хати..."	17
Криниця.....	18
"Ген, за далекими полями..."	19
"Журавлі біля хати кружляли..."	20
"Знову снились мені лелеки..."	21
Літо	22
"Краса небачена..."	23
"Квіткою пахне поле, квіткою..."	24

"Хтось залишив на порозі квіти..."	25
Дарунок любові.....	26
Відгриміло	27
Тихо падало тепло	28
Осінні коси	29
Мандрівниця.....	30
Осіння кава	31
"Досвіток..."	32
А час іде...	33
Іде дощ...	34
"Тихий дощ вже пройшов..."	35
"Надворі сьогодні дощ..."	36
"Чорні силуети і чорні дахи..."	37
Одинока берізка.....	38
Посивіла кульбаба	39
Яблуневий квітоплід	40
А яблунька родить...	42

Літературно-художнє видання

Оксана ЗАГАЄВСЬКА

ЯБЛУНЕВИЙ ЦВІТ

Поезії

Підписано до друку 05.03.2014 р. Формат 60x84 1/32.
Папір офсет. Гарнітура "Book Antiqua". Друк офсет.
Ум. друк. арк. 1,4. Наклад 200 пр. Зам. 5.

Видавництво "Волинські обереги".
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegi@mail15.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.
Надруковано в друкарні видавництва "Волинські обереги".